

Simplificarea de toamnă

Există aplicații de telefon gândite pentru orice-ți trece prin minte, de la numărul caloriilor la meditație transcendentă, așa că nu-mi imaginam că m-ar mai putea surprinde ceva descărcabil de pe iTunes. Până săptămâna trecută, când telefonul unei cunoștințe a sunat cu insistență câteva minute bune, fără să-i provoace vreo tresărire. „Nu răspunzi?“, am întrebat. „Ah nu, intră aplicația“. Aplicația? Da, mai exact extrem de popularul (după cum aveam să aflu) *app* denumit, sugestiv, „Dead to me“. Altfel spus, dacă vreun personaj din trecut, cu care nu vrei să mai ai de-a face, se încăpățânează să te deranjeze, îi poți redirecționa apelurile și mesajele prin aplicație, astfel încât fiecare tentativă de contact să se soldeze automat cu un sms standard: „You are dead to me“.

Câteva zile, nu mi-am putut scoate din minte această idee. Cât de departe putem merge noi, oamenii, pentru a fugi de trecut: de amintiri, întâmplări și mai ales de oamenii care încă locuiesc în el? Și, dacă la început *app*-ul bucluș mi-a părut un gest de slăbiciune, mi-am dat seama că nimic nu poate fi considerat „extrem“ atât timp cât nu-ți produce vreun rău fizic sau psihic, în schimb îți aduce liniște sufletească. Dacă te eliberează și-ți face drumul prin viață mai lin, nimic nu e prea ridicol, prea radical, prea ciudat.

Cu ocazia asta, mi-am dat seama că toamna și eu am tendința să-mi ordonez drastic viața, dezlănțuindu-mi propria variantă de „curățenie“. Încă nu s-a inventat un *app* pentru asta, așa că îmi suflec mânecile pentru a mă descotorosi de tot ce e inutil, tot ce-mi aduce aminte de lucruri de care nu vreau să-mi mai amintesc, tot ce nu se mai potrivește, tot ce nu-mi mai provoacă bucurie, tot ce-mi dă o stare proastă de spirit. Fie că e vorba de haine, mărunțișuri, prietenii de complezență, activități devenite corvoadă sau maldăre de foi care-mi asediază biroul.

Toamna poți să te dezbraci de tot ce nu te mai reprezintă și să fii cineva nou, doar că asta înseamnă să decojești mai întâi toate straturile moarte, uscate, îmbătrânite. La interior și la exterior în egală măsură.

Dacă preferăm adesea să îngrădăm în noi lucruri și experiențe, o facem fiindcă perspectiva golului ne sperie. Îl îmbrățișăm pe „poate mi-o trebui cândva“ pentru că nu știm exact cine suntem și ce vrem, rămași singuri într-o cameră goală. Ceea ce ne trebuie cu adevărat tuturor - nu cândva, ci acum și aici - este liniște, simplitate și eliberare de toate lucrurile și relațiile care au murit demult în noi, dar încă nu ne-am dat seama de asta. □

